

2

การซื้อขาย

ระหว่างประเทศ

กรณีศึกษาที่ 1
คดีสั่งศาลมีภัยที่ 3688/2547

บริษัทพรีชั่น วาวด์ ประเทศไทยโปรด์ จำกัด โจทก์

บริษัทพรีชั่น นอม จำกัด จำเลย

**เรื่อง การค้าระหว่างประเทศ ซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ
รับสภาพหนี้ (ขั้นไม่รับคำถือความ)**

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อปี 2543 จำเลยได้สั่งซื้อชิ้นส่วนบรรจุภัณฑ์เครื่องอุปโภคจาก โจทก์หลายรายการเป็นเงิน 54,595.36 ดอลลาร์สหรัฐ เมื่อครบกำหนดชำระราคาสินค้าแล้ว จำเลยมีหนี้ที่ต้องชำระมาสินค้าพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์เป็นเงิน 62,666.70 ดอลลาร์สหรัฐ คำนวณเป็นเงินไทย จำนวน 2,757,472.67 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน จำนวน 2,757,472.67 บาท พร้อมดอกเบี้ยของดันเงินจำนวน 2,402,315.95 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลย ทำการและฟ้องแจ้งว่า ระหว่างปี 2536 ถึง 2538 จำเลยได้สั่งซื้อสินค้าจาก โจทก์ โดยโจทก์กล่าวว่าจำเลยนี้สิทธิได้รับส่วนลดราคาสินค้าจากปริมาณสินค้าที่สั่งซื้อและให้ จำเลยมีหนี้ที่ตรวจสอบคุณภาพสินค้าที่โจทก์ส่งมาชำนาญให้แก่จำเลยในอัตราค่าตรวจสอบ 4 ดอลลาร์สหรัฐ ต่อสินค้า 1,000 ชิ้น เมื่อคิดหักกลับตนหนี้กันแล้วโจทก์คงเป็นลูกหนี้จำเลยอยู่ ขอให้ยกฟ้องและบังคับโจทก์ชำระเงินจำนวน 35,312.80 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยแก่จำเลย

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งรับคำให้การ ส่วน ฟ้องแจ้งของจำเลยเป็นข้ออ้างเกี่ยวกับสิทธิที่เกิดจากการซื้อขายสินค้าระหว่างปี 2536 ถึง 2538 ขณะที่โจทก์ฟ้องเรียกราคาสินค้าที่ซื้อกายในปี 2543 ฟ้องแจ้งของจำเลยไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิม จึง ไม่รับฟ้องแจ้ง

จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลมีภัย

ศาลฎีกานา闷กคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ตรวจสอบวันปุ๊ชบุรีกุมาแล้วว่า ที่จำเลยอุทธรณ์ข้อแรกว่า ฟ้องแบ่งของจำเลยเกี่ยวกับฟ้องเดิมนั้น เห็นว่าหนี้ทั้งสองรายที่โจทก์และจำเลยกล่าวถึงดังกล่าวเกิดจากการที่จำเลยซื้อสินค้าจากโจทก์ อันเป็นหนี้เงินและทั้งสองฝ่ายต่างอ้างว่าถึงกำหนดชำระแล้ว

ดังนี้ หากฟังได้ว่าโจทก์เป็นหนี้จำเลยจริง จำเลยย่อมอาจใช้สิทธิขอหักกลบลบหนี้ได้ เนื่องจากหนี้นั้นมีวัตถุแห่งหนี้เป็นอย่างเดียวกัน จึงถือได้ว่าฟ้องแบ่งของจำเลยเกี่ยวกับคำฟ้องเดิมและเกี่ยวกับข้องกันพอที่จะรวมการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินเข้าด้วยกันได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177 วรรคสาม และมาตรา 179 วรรคสาม ที่ศาลมีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง มีคำสั่งไม่รับฟ้องแบ่งมาหนึ่น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกานา闷กคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังชื่น กรณีไม่ทำต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ข้ออื่นของจำเลย เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป

พิพากษากลับ ให้รับฟ้องแบ่งของจำเลยไว้คำนิมนตระบวนพิจารณาต่อไป ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้ออุทธรณ์ให้ศาลมีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษา

นายจูญวิทย์ ทองสอน

นายกำพล ภู่สุดแสง

นายสุวัฒน์ วรรณะทัย

ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2547: ถ่านเมื่อวันที่ 10 กันยายน 2547 ชั้งอิงคดีศาลมีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง: คดีหมายเลขคดีที่ กค. 12/2545

ที่มา: งานบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ (ฝ่ายแผนงานและสารสนเทศ) ศาลทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศกลาง ฐานข้อมูลสืบกันคำพิพากษาศาลมีทรัพย์สินทางปัญญา และคดีการค้าระหว่างประเทศ

ให้นักศึกษาวิเคราะห์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็นการปฏิสัมพันธ์

กรณีศึกษาที่ 2

คำพิพากษายี่ก้าวที่ 1945-1946/2545

บริษัท เอส เค โกลบออล จำกัด โจทก์

บริษัทสยามเมมี่ จำกัด (มหาชน) ที่ 1 กับพวก จำเลย

บริษัทสยามเมมี่ จำกัด (มหาชน) โจทก์

บริษัท เอส เค โกลบออล จำกัด จำเลย

เรื่อง การค้าระหว่างประเทศ ซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ

คดีทั้งสองสำนวนนี้คดีทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกโจทก์ในสำนวนแรกซึ่งเป็นจำเลยในสำนวนหลังว่า โจทก์ เรียกจำเลยที่ 1 ในสำนวนแรกซึ่งเป็นโจทก์ในสำนวนหลังว่าจำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยที่ 2 ในสำนวนแรกว่าจำเลยที่ 2

สำนวนแรกโจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จดทะเบียนตามกฎหมายประเทศไทยสารบบวัสดุเกาหนี เดิมใช้ชื่อว่าชั้งยง ลิมิตเด็ด โจทก์มอบอำนาจให้นายอุดม เป็นไรมันน์ และ/หรือ นางสาววารี ชินสิริกุล เป็นผู้ดำเนินคดีแทน

เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2540 โจทก์และจำเลยที่ 1 คงลงทำสัญญาซื้อขายนำ้มันเชื้อ เพลิงกัน โดยโจทก์เป็นผู้ขายและจำเลยที่ 1 เป็นผู้ซื้อ โจทก์ส่งนำ้มันเชื้อเพลิงให้จำเลยที่ 1 หลา ครั้ง คิดเป็นเงินทั้งสิ้น 26,774,388.49 คอลลาร์สหราชอาณาจักร

จำเลยที่ 1 ชำระราคาเพียงบางส่วนเป็นเงิน 1,600,000 คอลลาร์สหราชอาณาจักร แล้วผิดนัดไม่ชำระส่วนที่เหลือแก่โจทก์คิดเป็นเงิน 25,174,388.49 คอลลาร์สหราชอาณาจักร ไม่ชำระคอกเบี้ยอัตราอัตร率为 18 ต่อปี จนถึงวันท่อง เป็นเงิน 2,732,203.39 คอลลาร์สหราชอาณาจักร และไม่ชดใช้ค่าเบี้ยประกันภัย สินค้าที่โจทก์แทนไปเป็นเงิน 234,586.39 คอลลาร์สหราชอาณาจักร แก่โจทก์

ในการทำสัญญาดังกล่าวจำเลยที่ 1 ได้นำหุ้นสามัญของบริษัทสีชั้งสยามโซลเว่นท์ จำกัด ซึ่งเป็นหุ้นของจำเลยที่ 1 จำนวน 1,200,000 บาท มาจำหน่ายเพื่อประกันหนี้ และมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกัน โดยยอมรับผิดชอบย่างถูกชนิดร่วม ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 28,141,178.27 කอลลาร์สหรัฐ พร้อมค่าใช้จ่ายเบี้ยในอัตราอัตรายละ 18 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งจากวันพ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเรียบร้อย

จำเลยทั้งสองให้การทำอนุเดิขากันว่า คำฟ้องของโจทก์เคลื่อนคุณ เพราะโจทก์มิได้บรรยายพ้องให้ชัดเจนว่าโจทก์ส่งนำ้มันเชื้อเพลิงให้จำเลยที่ 1 ที่ใดกี่ครั้ง ปริมาณครั้งละเท่าใด เมื่อใดบ้าง รวมทั้งจำเลยที่ 1 ผิดนัดดังแต่เมื่อใด และโจทก์คิดดอกเบี้ยได้อย่างไร

จำเลยทั้งสองไม่เคยมีนิติสัมพันธ์กับโจทก์ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง จำเลยที่ 1 ไม่เคยซื้อและไม่เคยได้รับนำ้มันเชื้อเพลิง และไม่ได้ค้างชำระค่าน้ำมันเชื้อและเบี้ยประกันภัยตามคำฟ้อง โจทก์ไม่ได้รับความเสียหาย เพราะได้รับชดใช้จากสถานการส่งออกของประเทศไทยสารณรัฐเกาหลี (Korea Export Insurance Corporation) แล้ว ตามสัญญากำหนดให้คำขอพิพาทเข้าสู่การพิจารณาของอนุญาตศูลาการก่อน โจทก์จึงยังไม่มีสิทธินำคดีมาฟ้อง และไม่มีสิทธิคิดดอกเบี้ยในอัตราอัตรายละ 18 ต่อปี ขอให้ยกฟ้อง

สำนวนหลัง จำเลยที่ 1 ได้เป็นโจทก์ฟ้องโจทก์เป็นจำเลยว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด จดทะเบียนในประเทศไทย โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จดทะเบียนตามกฎหมายประเทศไทยสารณรัฐเกาหลี

โจทก์และจำเลยที่ 1 คงลงทำสัญญารื้อขายนำ้มันเชื้อเพลิง โดยขอมูลนี้โจทก์ใช้ชื่อว่าซัชยง ลิมิตเด็ต โจทก์ผิดสัญญามิส่งมอบนำ้มันเชื้อเพลิงตามสัญญาลงวันที่ 9 เมษายน 2540 รวมทั้งไม่ส่งมอบนำ้มันในเที่ยวเดือนกรกฎาคม 2540 ถึงเดือนกรกฎาคม 2541 รวม 7 เที่ยว ในปริมาณ 370,000 เมตริกตัน ให้แก่จำเลยที่ 1

จำเลยที่ 1 ทวงถามแล้ว แต่โจทก์เพิกเฉย จำเลยที่ 1 จึงได้นำออกเลิกสัญญา การกระทำการของโจทก์ทำให้จำเลยที่ 1 ได้รับความเสียหายเป็นค่าขาดกำไร จำนวน 44,400,000 บาท ขาดรายได้จากการส่วนต่างของดอกเบี้ยจำนวน 477,300,000 บาท ค่าเช่าสถานที่เห็นนำ้มัน จำนวน 475,200,000 บาท ค่าก่อสร้างถังเก็บนำ้มัน จำนวน 64,150,384 บาท รวมเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้น 1,061,050,381 บาท

ซึ่งโจทก์จะต้องรับผิดชอบเบี้ยอัตราอัตรายละ 15 ต่อปี ถึงวันฟ้องเป็นคุณเบี้ย จำนวน 121,578,687 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นรวม 1,182,629,068 บาท

ขอให้บังคับ โจทก์ชำระเงินจำนวนดังกล่าว พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราเรือขละ 15 ต่อปี ของดันเงินจำนวน 1,061,050.381 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ จำเลยที่ 1

โจทก์ให้การในส้านวนหลังว่า สัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิงกำหนดว่าการซื้อขาย น้ำมันในช่วงเวลาดังกล่าว โจทก์และจำเลยที่ 1 จะต้องคงลงราคาน้ำมันกันภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2540 เสียก่อน แต่ปรากฏว่าไม่อาจคงลงราคากันได้ เนื่องไปดังกล่าวเป็นเงื่อนไขบังคับ ก่อน เมื่อยังคงลงกันไม่ได้ สัญญาจึงยังไม่เกิด โจทก์จึงไม่มีหนี้ที่จะต้องส่งมอบน้ำมันในเวลาดัง กล่าว ทั้งจำเลยที่ 1 ผิดสัญญาไม่ชำระเงินค่าน้ำมันให้แก่โจทก์ในสัญญาฉบับเดียวกัน จำเลยที่ 1 ไม่ได้รับความเสียหายตามคำฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิจารณาแล้ว พิพากษาให้ จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน จำนวน 25,174,388.49 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราเรือข ละ 12 ต่อปี

ของดันเงินจำนวน 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 20 มกราคม 2541
ของดันเงินจำนวน 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2541
ของดันเงินจำนวน 1,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541
ของดันเงินจำนวน 1,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 16 มีนาคม 2541
ของดันเงินจำนวน 2,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 มีนาคม 2541
ของดันเงินจำนวน 2,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 15 เมษายน 2541
ของดันเงินจำนวน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 30 เมษายน 2541
ของดันเงินจำนวน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 18 พฤษภาคม 2541
ของดันเงินจำนวน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2541
ของดันเงินจำนวน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 16 มิถุนายน 2541
ของดันเงินจำนวน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2541
ของดันเงินจำนวน 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2541

และของดันเงินจำนวน 1,200,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 กรกฎาคม 2541 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ดูก่อนเป็นวันที่ต้องไม่เกินจำนวน 2,732,203.39 คอลลาร์สหรัฐ

ทั้งนี้โดยให้คิดอัตราดอกเบี้ยตามอัตราแล้วลี่ของธนาคารพาณิชย์ในกรุงเทพมหานครเป็นเกณฑ์ ถ้าไม่มีอัตราดอกเบี้ยนในวันดังกล่าว ให้ถือเอาวันสุดท้ายที่มีอัตราดอกเบี้ยนเข่นวันนัก่อนวันมี คำพิพากษา

ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 200,000 บาท คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นโจทก์สำวนหลังด้วย
จำเลยทั้งสองในสำวนแรกและโจทก์ในสำวนหลังอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกางแผนกดดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศตรวจสำวน
ประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า โจทก์เป็นนิติบุคคล ประเภทบริษัทจำกัด จด
ทะเบียนในประเทศไทยราชอาณาจักรไทย ตามเอกสารหมาย จ.2 โจทก์มอบอำนาจให้นางสาววารี
ชนรริกุล เป็นผู้ดำเนินคดีแทน ตามเอกสารหมาย จ.1

เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2540 โจทก์และจำเลยที่ 1 ได้ทำสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิง
โดยโจทก์เป็นผู้ขายและจำเลยที่ 1 เป็นผู้ซื้อ ตามเอกสารหมาย จ.5 และจำเลยที่ 1 ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ค่าน้ำมันและทำสัญญาจำหน่ายที่จำเลยที่ 1 มีอยู่ในบริษัทสีชั้งสยามโซลเวนท์
จำกัด (ภายหลังเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัทปีโตรเชน (ประเทศไทย) จำกัด) เป็นประกัน ตามเอกสาร
หมาย จ.6 จ.7 และ จ.8 และมีจำเลยที่ 2 ทำสัญญาร่วมกับโจทก์ยอมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม ตาม
เอกสารหมาย จ.12

หลังจากทำสัญญาซื้อขายน้ำมันกันแล้วโจทก์ได้จัดส่งน้ำมันเชื้อเพลิงให้แก่จำเลยที่ 1
ตามสัญญา จำเลยที่ 1 ชำระหนี้บางส่วน คงเหลือค่าน้ำมันที่ค้างชำระเป็นเงิน 25,174,388.49
คอลลาร์สหรัฐ

หลังจากนั้นโจทก์กับจำเลยที่ 1 ทำสัญญาเปลี่ยนกำหนดเวลาชำระเงินใหม่ระหว่าง
กัน ตามเอกสารหมาย จ.11 แต่จำเลยที่ 1 ก็ไม่ชำระหนี้ตามกำหนด โจทก์คิดตามทวงถามแล้ว
แต่จำเลยที่ 1 เพิกเฉย ตามเอกสารหมาย จ.15

เนื่องจากโจทก์และจำเลยที่ 1 ไม่สามารถตกลงราคาน้ำมันที่จะส่งให้แก่จำเลยที่ 1 ในระยะที่ 2 ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2540 ถึงเดือนกรกฎาคม 2541 จึงไม่มีการจัดส่งน้ำมันในระยะดังกล่าว

จำเลยทั้งสองน้ำสืบว่า จำเลยที่ 1 ประกอบอาชีพค้าขายน้ำมันทั่วไป รวมทั้งน้ำมันดีเซล โจทก์ผิดสัญญาไม่ส่งน้ำมันแก่จำเลยที่ 1 หากโจทก์ส่งน้ำมันแก่จำเลยที่ 1 จำนวน 370,000 เมตริกตัน จำเลยที่ 1 จะได้รับเงินจากการขายน้ำมันจำนวน 3,552,000,000 บาท เมื่อนำไปฝากระยะได้ดอกเบี้ยจำนวน 532,800,000 บาท และจำเลยที่ 1 เสียเงินค่าก่อสร้างถังน้ำมันเป็นเงินทั้งสิ้น 64,180,381,04 บาท ถึงที่ 5 ไม่สืบพยาน

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เดียงกันรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ 9 เมษายน 2540 โจทก์ได้ตกลงทำสัญญาขายน้ำมันเชื้อเพลิงให้แก่จำเลยที่ 1 มีระยะเวลาการส่งมอบสินค้าตั้งแต่เดือนเมษายน 2540 ถึงเดือนกรกฎาคม 2541 ราคาน้ำมันในระยะที่ 1 ตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายน 2540 ได้ระบุไว้ในสัญญาแล้ว ส่วนราคาน้ำมันในระยะที่สองตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2540 ถึงเดือนกรกฎาคม 2541 โจทก์กับจำเลยที่ 1 จะต้องมาตกลงราคากันใหม่ภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2540 ตามสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิง เอกสารหมาย จ.5 น้ำมันเชื้อเพลิงงวดที่ 2 หรือในระยะที่ 2 ตามที่ระบุไว้ในสัญญาดังกล่าวข้างต้นนั้น โจทก์ยังไม่ได้จัดส่งให้แก่จำเลยที่ 1

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองประการแรกว่า เมื่อสัญญารื้อขายระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ตามเอกสารหมาย จ.5 มีข้อตกลงให้ข้อพิพาท ข้อขัดแย้งหรือข้อได้แจ้งที่เกิดขึ้นจากสัญญานี้ หรือการปฏิบัติผิดสัญญานี้จะต้องชี้ขาดตัดสินโดยอนุญาโตตุลาการ

ดังนั้น เมื่อโจทก์ฟ้องคดีโดยมิได้เสนอข้อพิพาทให้ออนุญาโตตุลาการวินิจฉัย ถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อสัญญาดังกล่าว โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ศาลต้องสั่งจำหน่ายคดีของโจทก์ตามคำร้องของจำเลยทั้งสองหรือไม่

เห็นว่า หลังจากมีข้อพิพาทกันตามสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิง เอกสารหมาย จ.5 เกิดขึ้นแล้ว ปรากฏตามสัญญาเปลี่ยนกำหนดเวลาชำระเงิน เอกสารหมาย จ.11 ว่า ทั้งโจทก์และจำเลยที่ 1 ได้มีการตกลงกันใหม่เพื่อรับข้อพิพาทด้วยการเสนอคดีให้ศาลไทยเป็นผู้วินิจฉัยซึ่งขาด

ดังนี้ ข้อตกลงเดิมที่ต้องเสนอให้อนุญาโตตุลาการเป็นผู้วินิจฉัยจึงสืบผลผูกพันไปแล้ว โจทก์ยื่นมีอำนาจฟ้องคดีนี้ได้โดยไม่ต้องเสนอข้อพิพาทด้านสัญญาดังกล่าวให้อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยก่อน อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ถูก

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยด้านอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองประการที่ 2 มีว่า คำฟ้องของโจทก์เคลื่อนคุณหรือไม่

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ว่า โจทก์มิได้บรรยายฟ้องให้ชัดเจนว่า โจทก์ส่งน้ำมันเชื้อเพลิงให้จำเลยที่ 1 ที่ใด กี่ครั้ง ปริมาณครั้งละเท่าไหร เมื่อใดบ้าง รวมทั้งจำเลยที่ 1 ผิดนัดดังแต่เมื่อใด และโจทก์คิดยกเบี้ยได้อย่างไร คำฟ้องของโจทก์จึงเคลื่อนคุณ ในประเด็นข้อนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ซื้อน้ำมันเชื้อเพลิงไปจากโจทก์ โจทก์ส่งมอบน้ำมันเชื้อเพลิงให้จำเลยที่ 1 หลายครั้ง คิดเป็นเงินทั้งสิ้น 26,724,388.49 คอลลาร์สหราชอาณาจักร จำเลยที่ 1 ชำระราคานางส่วนเป็นเงิน 1,600,000 คอลลาร์สหราชอาณาจักร แล้วผิดนัดไม่ชำระส่วนที่เหลือเป็นเงิน 25,174,388.40 คอลลาร์สหราชอาณาจักร ขอให้นับคันจำเลยทั้งสองชำระหนี้แก่โจทก์

เห็นว่า คำฟ้องดังกล่าวได้แสดงให้พอเข้าใจถึงสภาพแห่งข้อหา ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา และคำขอบังคับ ถือว่าเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมาย ตามข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 ข้อ 6 วรรคหนึ่ง ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 30 แล้ว

ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ส่งมอบน้ำมันเชื้อเพลิงกี่ครั้ง ปริมาณครั้งละใด เมื่อใดบ้าง รวมถึงจำเลยที่ 1 ผิดนัดดังแต่เมื่อใดและโจทก์คิดยกเบี้ยอย่างไร ล้วนเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่จำเป็นต้องกล่าวในคำฟ้อง เพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์สามารถจะนำสืบในชั้นพิจารณาได้ คำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลื่อนคุณ อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ถูก

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยด้านอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองประการที่ 3 มีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้อง หรือไม่

ในข้อนี้จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ว่า ข้อเท็จจริงเรื่องการมอบอำนาจเกิดขึ้นในต่างประเทศ พยานโจทก์ที่มาเบิกความแม้กระทั้งนางสาววารี ชินสิริกุล ผู้รับมอบอำนาจก็ไม่ได้มีส่วนรู้เห็นในขณะมีการกำหนดสือมอบอำนาจให้ตนเองเป็นผู้ฟ้องคดีนี้

เห็นว่า หนังสือมอบอำนาจ เอกสารหมาย จ.1 ได้ทำขึ้นในเมืองต่างประเทศซึ่งมีในต่างประเทศ ที่เป็นลักษณะที่กระทรวงการต่างประเทศและการค้าของประเทศไทยรับ

รอง นอกรางนี้ยังมีเจ้าหน้าที่สถานเอกอัครราชทูตไทยในประเทศไทยสารบารณ์รู้เกาหลีรับรองมาด้วย
จึงเป็นหนังสือมอบอำนาจที่ได้ทำขึ้น โดยถูกต้อง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทาง
ปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่าง
ประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 45 ประกอบด้วยมาตรา 26 และ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
แพ่ง มาตรา 47 วรรคสาม

ทั้งจำเลยทั้งสองก็ไม่ได้นำสืบトイ้เยิ่งคัดค้านความถูกต้องของหนังสือมอบอำนาจนี้ จึงรับฟังได้ว่าโจทก์ได้มอบอำนาจให้นางสาววารี ชินสิริกุล เป็นผู้พ้องกันนี้ตามหนังสือมอบอำนาจดังกล่าว โจทก์ย้อมมืออำนาจพ้อง อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่เข้า

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองประการที่ 4 มีว่า จำเลยที่ 1 ได้รับมอบสินค้าตามคำฟ้องแล้ว หรือไม่ และถ้างชาระราคาหรือไม่ เพียงใด

เห็นว่า การซื้อขายสินค้าน้ำมันเชื้อเพลิงที่เป็นคดีพิพาทกันนี้มีมูลค่าการซื้อขายสูงทั้งปริมาณสินค้าที่จะต้องส่งมอบก็มีเป็นจำนวนมาก จึงต้องมีเอกสารเป็นหลักฐานสำคัญเพื่อยืนยันว่าได้มีการส่งมอบสินค้าและผู้ซื้อได้รับสินค้าที่ส่งมาแล้วจริง และเมื่อเป็นการซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ การชำระราคาเกิดด้วยเงินเดือนต้องมีเอกสารประกอบด้วย จึงจะสามารถตรวจสอบได้ว่าได้มีการชำระราคาถูกต้องครบถ้วนหรือถูกจำจำนวนเท่าใด ในข้อนี้ได้ความจากบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงของนายจุ่ง โซ พาร์ค ว่า สำหรับน้ำมันเชื้อเพลิงในระยะแรกหรืองวดที่ 14 นั้นได้มีการจัดส่งไปให้เจ้าเลี่ยที่ 1 รับไปถูกต้องครบตามสัญญาแล้วรวม 3 ครั้ง

โดยครั้งที่ 1 จัดส่งไปเป็นปริมาณ 40,390,883 เมตริกตัน คิดเป็นเงิน 8,651,601.06 คอลลาร์ สหรัฐ ตามใบตราสั่ง เอกสารหมาย จ.18 จ.19 และ จ.20 ครั้งที่ 2 จัดส่งไปเป็นปริมาณ 49,657.543 เมตริกตัน คิดเป็นเงิน 9,916,333.03 คอลลาร์สหรัฐ ตามใบตราสั่ง เอกสารหมาย จ. 31 จ.32 และครั้งที่ 3 จัดส่งไปเป็นปริมาณ 43,362.535 เมตริกตัน คิดเป็นเงิน 8,206,454.40 คอลลาร์สหรัฐ ตามใบตราสั่ง เอกสารหมาย จ. 39

ปรากฏจากทางนำสืบของ โจทก์โดยจำเลยทั้งสองมิได้นำสืบໄດ້ແຍ້ງใหໜ້າເປັນອ່າງ
ອື່ນວ່າ ເມື່ອ โจທົກຈອກຕໍ່ວແລກເງິນສ້າງໃຫ້ຈໍາເລີຍທີ່ 1 ຂໍາຮະຮາຄານ້າມັນເຊື້ອເຫຼິນທີ່ ໄຈທົກສ່າງໄປໃຫ້ທັ້ງ
ສານຄຽງດັ່ງກ່າວຂ້າງຕົນ ກີ່ໄນ່ປາກງວ່າຈໍາເລີຍທີ່ 1 ໄດ້ແຍ້ງຂ້ອທີ່ຈິງວ່າຄຸນບັງໄນ່ໄດ້ຮັບ້ນ້າມັນເຊື້ອ^{ເຫຼິນທີ່ໄຈທົກຈັດສ່າງໄປໃຫ້ທັ້ງສານຄຽງນັ້ນ}

ที่สำคัญก็คือจำเลยที่ 1 ขังยอมรับราคาก่อจดหมายเชื่อเพลิงค้างกล่าวว่าเป็นราคาน้ำมันเชื่อเพลิงที่จำเลยที่ 1 จะต้องชำระให้โจทก์ตามตัวแผลเงินค้างกล่าวเป็นเงินทั้งสิ้น 26,774,388.49 คอลลาร์สหราชอาณาจักร

แต่เมื่อถึงกำหนดนัด จำเลยที่ 1 กลับไม่สามารถชำระหนี้ค้างกล่าวได้ จึงต้องมีหนังสือขอเลื่อนการชำระค่าสินค้าออกไปอีก ตามเอกสารหมาย จ.35 และ จ.42 ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ได้ความตามสัญญาเปลี่ยนกำหนดเวลาชำระเงิน เอกสารหมาย จ.11

ซึ่งจำเลยที่ 2 ลงนามในฐานะเป็นประธานกรรมการบริษัทจำเลยที่ 1 ยอมรับข้อเท็จจริงว่าการซื้อขายน้ำมันเชื่อเพลิงระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ตามสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื่อเพลิง เอกสารหมาย จ.5 ฝ่ายโจทก์ได้ปฏิบัติถูกต้องตามสัญญาแล้ว

จำเลยที่ 1 ต่างหากที่เป็นฝ่ายผิดสัญญาและยอมรับที่จะชำระค่าสินค้าและค่าเสียหายให้แก่โจทก์โดยของอ่อนชำระ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารหมาย จ.11

อย่างไรก็ตี เมื่อโจทก์รับว่าได้รับชำระหนี้แล้วเป็นเงิน 1,600,000 คอลลาร์สหราชอาณาจักร จึงมีหนี้ค่าน้ำมันเชื่อเพลิงที่จำเลยที่ 1 ค้างชำระแก่โจทก์ จำนวน 25,174,388.49 คอลลาร์สหราชอาณาจักรทั้งสองไม่ได้สืบพยานหลักฐานให้เห็นเป็นอย่างอื่น จึงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 ได้รับสินค้าน้ำมันเชื่อเพลิงในระยะแรกหรือว่าที่ 1 ไปจากโจทก์ถูกต้องครบถ้วนและยังคงค้างชำระหนี้ค่าน้ำมันเชื่อเพลิงแก่โจทก์เป็นเงิน 25,174,388.49 คอลลาร์สหราชอาณาจักร อยู่ระหว่างจำเลยทั้งสองในข้อนี้ พังไม่เจ็บ

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองประการที่ 5 มีว่า จำเลยที่ 2 จะต้องรับผิดชอบชำระหนี้ค่าน้ำมันเชื่อเพลิงแก่โจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 1 หรือไม่

โจทก์มีหลักฐานหนังสือสัญญาค้ำประกันที่จำเลยที่ 2 ทำให้ไว้แก่โจทก์เพื่อประการการชำระหนี้ตามสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื่อเพลิง เอกสารหมาย จ.5 โดยจำเลยที่ 2 ยอมรับผิดชอบอยู่หนึ่งร่วม ตามเอกสารหมาย จ.12

นอกจากนี้สัญญาเปลี่ยนกำหนดเวลาชำระเงิน เอกสารหมาย จ.11 ได้ระบุขึ้นข้ออ ก ครั้งหนึ่งว่าจำเลยที่ 2 ยินยอมร่วมรับผิดชอบชำระหนี้ดังกล่าวกับบริษัทจำเลยที่ 1 อย่างถูกหนึ่งร่วม ในชั้นพิจารณาจำเลยที่ 2 ก็ไม่ถางตนเองเห้าเบิกความโดยแยกเอกสารดังกล่าว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกันการชำระหนี้ค่าน้ำมันเชื่อเพลิงของจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์โดยยอมรับผิด

อ่ายลูกหนี้ร่วม จำเลยที่ 2 จึงต้องร่วมกับจำเลยที่ 1 รับผิดชำระหนี้ดังกล่าวให้โจทก์ อุทธรณ์ ของจำเลยทั้งสองในข้อนี้พึงไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองประการที่ 6 มีว่า หนี้ค่าน้ำมัน เชื้อเพลิงดังกล่าวของโจทก์มีสิทธิคดคอกเบี้ยได้เพียงใด

ในข้อนี้ปรากฏตามสัญญาเปลี่ยนกำหนดเวลาชำระเงิน เอกสารหมาย จ.11 ข้อ 7 ว่า เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ชำระเงินตามกำหนด โจทก์มีสิทธิคดคอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี หรือใน อัตราสูงสุดที่กฎหมายกำหนด

โจทก์จึงมีสิทธิคดคอกเบี้ยได้ตามข้อสัญญาระดับเดียวกัน แต่ศาลอธิบดีสินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง วินิจฉัยว่า การคดคอกเบี้ยเมื่อผิดนัดในอัตราดังกล่าวมีลักษณะเป็น เนื้อปรับและอัตราคดคอกเบี้ยดังกล่าวสูงเกินส่วน จึงลดให้โดยให้คดคอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 12 ต่อปี

ปัญหาว่าควรลดคดคอกเบี้ยในอัตราผิดนัดดังกล่าวซึ่งเป็นการกำหนดค่าเสียหายไว้ล่วงหน้าในกรณีลูกหนี้ผิดนัดผิดสัญญาอันเป็นเงื่อนไขรับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 379 และ 383 ให้อีกหรือไม่

เมื่อคำนึงถึงภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบันแล้ว เห็นว่า ที่ศาลอธิบดีสินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง กำหนดอัตราคดคอกเบี้ยร้อยละ 12 ต่อปี นับว่าสูงเกินส่วน จึงให้ลดคดคอกเบี้ยลงมาเป็นอัตราร้อยละ 8 ต่อปี อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองในข้อนี้พึงขึ้นบางส่วน

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นโจทก์ในสำนวนหลังว่า โจทก์คิดสัญญาไม่ส่งน้ำมันเชื้อเพลิงช่วงเดือนกรกฎาคม 2540 ถึงเดือนกรกฎาคม 2541 แก่จำเลยที่ 1 หรือไม่

ในประเด็นนี้ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เดียงกันรับฟังได้ว่า การส่งน้ำมันเชื้อเพลิงในช่วงดังกล่าวเป็นการส่งน้ำมันเชื้อเพลิงในระยะที่ 2 หรือว่าที่ 2 ซึ่งจะต้องมีการคัดกรองราคากันก่อน จึงจะมีการส่งมอบน้ำมันดังกล่าว

ในข้อนี้ได้ความจากบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงของพยานโจทก์ คือ นายจุ่ง โซ พาร์ค ว่า โจทก์กับจำเลยที่ 1 ยังคงเรื่องราคน้ำมันเชื้อเพลิงกันไม่ได้ เจือสมกับข้อเท็จจริงที่ได้ความจากบันทึกยืนยันข้อเท็จจริงของนายสุนิตร ชาญเมธ พยานจำเลยทั้งสอง ซึ่งได้ร่วมรู้เห็นในการเจรจาเรื่องราคน้ำมันดังกล่าวว่า ในการเจรจานั้น มีการเจรจาทั้งราคน้ำมันเชื้อเพลิงและ

การชำระราคาในส่วนของราคาน้ำมันเชื้อเพลิงคู่สัญญาสามารถคลองกันได้ แต่ในเรื่องการชำระราคา โจทก์ขอให้จำเลยที่ 1 เปิดเผยเอกสารของเครดิตในราคาน้ำมันเชื้อเพลิงทั้งหมด แต่จำเลยที่ 1 ไม่ตกลงด้วย .

เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ตกลง โจทก์จึงไม่จัดส่งน้ำมันเชื้อเพลิงในวงคัดก่อนมาให้ การเจรจาดังกล่าวเป็นการเจรจาในเดือนมิถุนายน 2540 ซึ่งต่อมาในเดือนธันวาคม 2540 โจทก์กับจำเลยที่ 1 ได้มีการเจรจาเกี่ยวกับข้อพิพาทในสัญญาซื้อขายน้ำมันเชื้อเพลิง เอกสารหมาย จ.5 กันอีกครั้งหนึ่ง

ผลของการเจรจาได้มีการทำบันทึกให้จำเลยที่ 1 ผ่อนชำระหนี้ค่าน้ำมันเชื้อเพลิงได้ และมีการกล่าวข้อว่าจ้างที่ 1 ยืนยันรับรองว่า โจทก์ได้ปฏิบัติถูกต้องตามข้อกำหนดและเงื่อนไขของสัญญาแล้ว ตามสัญญาเปลี่ยนกำหนดเวลาชำระเงิน เอกสารหมาย จ.11

การที่โจทก์ไม่ส่งน้ำมันเชื้อเพลิงในวงดนตรีให้แก่จำเลยที่ 1 ก็ เพราะจำเลยที่ 1 ไม่สามารถตกลงกับโจทก์ในเรื่องเงื่อนไขการชำระราคาซึ่งต้องถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงเรื่องราคาน้ำมันเชื้อเพลิง จึงไม่อาจรับฟังได้ว่า โจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญา จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากโจทก์ อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังไม่เข้า เช่นกัน

อนึ่ง ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง พิพากษาให้คิดอัตราดอกเบี้ยขันเงินคงคลาร์สหราชูเป็นเงินบาท ตามอัตราเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ในกรุงเทพมหานคร ถ้าไม่มีอัตราดอกเบี้ยขันดังกล่าว (หมายถึงวันที่มีคำพิพากษา) ให้ถือเอาวันสุดท้ายที่มีอัตราดอกเบี้ยขันเร้นวันนั้นก่อนมีคำพิพากษานั้น เห็นว่า เป็นการกำหนดอัตราดอกเบี้ยขันที่ไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคสอง ที่ให้คิดอัตราดอกเบี้ยขันเงิน ณ สถานที่และในเวลาที่ใช้เงิน

ปัญหาข้อนี้แม้ไม่มีค่าความผิดชอบขึ้นอุทธรณ์ แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ เห็นสมควรอนุยakk ขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้อง

พิพากษาแก้ เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน จำนวน 25,174,388.49 คงคลาร์สหราชู แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราอัตรายละ 8 ต่อปี

ของดันเงินจำนวน 1,000,000 คงคลาร์สหราชู นับแต่วันที่ 20 มกราคม 2541

ของดันเงินจำนวน 1,000,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2541

ของดันเงินจำนวน 1,500,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541

ของดันเงินจำนวน 1,500,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 16 มีนาคม 2541

ของดันเงินจำนวน 2,000,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 มีนาคม 2541

ของดันเงินจำนวน 2,000,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 15 เมษายน 2541

ของดันเงินจำนวน 2,500,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 30 เมษายน 2541

ของดันเงินจำนวน 2,500,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 18 พฤษภาคม 2541

ของดันเงินจำนวน 2,500,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 พฤษภาคม 2541

ของดันเงินจำนวน 2,500,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 16 มิถุนายน 2541

ของดันเงินจำนวน 2,500,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2541

ของดันเงินจำนวน 2,500,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2541

และของดันเงินจำนวน 1,200,000 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 กรกฎาคม 2541 เป็นดันไป
จนกว่าจะชำระเสร็จ แต่ต้องเบี้ยคำนวณถึงวันฟ้องด้วยไม่เกินจำนวน 2,732,203.39 คอลลาร์
สหรัฐ

หากจำาเลยทั้งสองจะชำระเป็นเงินบาท ให้คิดอัตราดอกเบี้ยขึ้นตามอัตราขึ้นเงิน
คอลลาร์สหรัฐถ้วนเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ในกรุงเทพมหานครในเวลาที่ใช้เงิน แต่ต้องไม่เกิน
จำนวนเงินบาทที่คิดตามอัตราดอกเบี้ยขึ้นตามค่าพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า
ระหว่างประเทศกลาง

ให้จำาเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าทนายความชั้นนี้ 200,000 บาท แทนโจทก์ นอกจากที่
แก้คงให้เป็นไปตามค่าพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง.

นายพิชิต คำแหง
นายเสริมศักดิ์ พลัคธูระ[†]
นายชาญชัย ลิขิตจิตดะ

ลงวันที่ 18 เมษายน 2545: อ่านเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2545

ห้างอิงค์ศalaกรรพ์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง: คดีหมายเลขคดีที่ กค. 272-273/2543

ที่มา: งานบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ (ฝ่ายแผนงานและสารสนเทศ) ศาลทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศกลาง ฐานข้อมูลสืบค้นคำพิพากษาคดีทรัพย์สินทางปัญญา และคดีการค้าระหว่างประเทศ

ให้นักศึกษาวิเคราะห์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็นกรณีศึกษานี้

กรณีศึกษาที่ 3
คดีพิพาทอาญาคดีที่ 5675/2544

บริษัทเออเอสที สิงคโปร์ พีทีอี จำกัด โจทก์
บริษัทเอสซีที คอมพิวเตอร์ จำกัด ที่ 1 บันพอก จำเลย

เรื่อง การค้าระหว่างประเทศ ซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ ค้าประกัน

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดตามกฎหมายของประเทศไทย สาระนี้รู้สึกว่า ได้มอบอำนาจให้นายปรีชา อินราชน และหรือนายปิยะพงษ์ ปัมภาชีวะ ฟ้อง และดำเนินคดีแทน

จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด และจำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ตามกฎหมายของประเทศไทย ประมาณเดือนเมษายน 2540 ถึงเดือนสิงหาคม 2540 จำเลยที่ 1 สั่งซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์คอมพิวเตอร์จากโจทก์หลายครั้งรวมเป็นเงิน 179,945 ดอลลาร์สหรัฐ

โจทก์ส่งสินค้าให้จำเลยที่ 1 ครบถ้วนแล้ว จำเลยที่ 1 ชำระค่าสินค้าให้โจทก์บางส่วน เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2540 จำนวน 20,000 ดอลลาร์สหรัฐ คงเหลือ 159,945 ดอลลาร์สหรัฐ เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม 2539 จำเลยที่ 2 ทำหนังสือค้าประกันโดยตกลงร่วมรับผิดในหนี้ค่าสินค้าของจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ ในวงเงิน 200,000 ดอลลาร์สหรัฐ โจทก์ได้ทางด้านให้จำเลยที่ 1 ชำระหนี้ค่าสินค้าที่เหลืออย่างครั้ง แต่จำเลยที่ 1 ไม่ชำระ

โจทก์จึงน้อมให้ทนายความส่งจดหมายทางด้านไปยังจำเลยทั้งสอง ต่อมาจำเลยที่ 1 นิหนังสือรับสภาพหนึ่ม่ายังโจทก์และเสนอจะชำระราคาให้บางส่วน แต่หลังจากนั้นก็ไม่ชำระ จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชำระเงินจำนวน 159,945 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราเรื้อรัง 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ถึงกำหนดชำระตามใบเก็บเงินแต่ละฉบับจนถึงวันที่องเป็นเงินดอกเบี้ย 17,479.45 ดอลลาร์สหรัฐ รวมเป็นเงินดันและดอกเบี้ยทั้งสิ้น 177,424.45 ดอลลาร์สหรัฐ โดยจำเลยที่ 2 ผู้ค้าประกันต้องร่วมรับผิดด้วย ขอให้นับคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 177,424.45

คอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราเรื้อยละ 7.5 ต่อปี ในเงินเดือน 159,945 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วัน
พ่องไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น แก่โจทก์

จำเลยทั้งสองให้การว่า โจทก์จะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายประเพณีสาธารณะรัฐ
สิงคโปร์หรือไม่ จำเลยไม่ทราบและไม่รับรอง หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ให้นายปรีชญา อิบรา
欣 ฟ้องคดีเป็นหนังสือมอบอำนาจที่ไม่ชอบ เพราะไม่มีปรากฏว่าผู้มอบอำนาจเป็นนิติบุคคลจริง
หรือไม่

ผู้ลงนามมอบอำนาจเป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนจริงหรือไม่ และมีข้อพิรุธสงสัยว่า
จะมีการลงลายมือชื่อนอบอำนาจกันจริงหรือไม่ เนื่องจากโจทก์อ้างว่าเป็นนิติบุคคลในประเทศไทย
แต่กลับให้เจ้าหน้าที่ในประเทศไทยมอบอำนาจเป็นผู้ลงนามรับรองลายมือชื่อ

ทั้งสำเนาหนังสือมอบอำนาจท้ายฟ้องยังไม่มีการปิดอาคารและปีกและซีด้าตาม
ประมวลรัษฎากร มาตรา 118 ดังนั้นในวันยื่นฟ้องคดีนายปรีชญาจึงยังไม่มีอำนาจเขียนฟ้องแทน
โจทก์ ไม่มีอำนาจลงนามแต่งตั้งนายปิยะพงษ์ ปัมภาชีวะ เป็นพนักความพ้องคดีนี้ นายปิยะพงษ์
ไม่มีอำนาจลงนามในคำฟ้องและยื่นฟ้องแทนโจทก์

จำเลยที่ 1 ไม่เคยสั่งซื้อและไม่เคยได้รับสินค้าจากโจทก์ ถ้ามีข้อของผู้รับสินค้าไม่
ใช่ของผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ไม่เคยทำหนังสือค้าประกันจำเลยที่ 1 ต่อ
โจทก์ ถ้ามีซื้อและตราประทับในหนังสือนี้ไม่ใช่ของผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 2 ไม่ใช่
ตราประทับที่แท้จริงของจำเลยที่ 2

หนังสือมอบอำนาจเป็นเอกสารปลอม จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดต่อโจทก์ จำเลยทั้ง
สองไม่เคยได้รับหนังสือหวงตามจากนายโจทก์ ขอให้ยกฟ้องคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า
ระหว่างประเทศกลางพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 177,424.45
คอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราเรื้อยละ 7.5 ต่อปี ในเงินเดือน 159,945 คอลลาร์สหรัฐ นับแต่วัน
พ่อง (ยื่นฟ้องวันที่ 4 ธันวาคม 2541) ไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นแก่โจทก์

ในการฟ้องที่จำเลยจะชี้ว่าเป็นเงินบาทให้คิดความอัตราแลกเปลี่ยนถ้วนเฉลี่ยของธนาคาร
พาณิชย์ที่ขายให้ลูกค้าในวันที่ใช้เงินจริง ถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันใช้เงินจริง ให้ถือเยาวันสุด
ท้ายที่มีอัตราเช่นว่านั้นก่อนวันดังกล่าว ในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศแจ้งให้ทราบ
ถึงอัตราแลกเปลี่ยนถ้วนเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ (อัตราถังอิง) ก็ให้อัตราเดียวกันก่อนเป็นเกณฑ์
ถ้วนเฉลี่ย และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 50,000 บาท
จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ผลลัพธ์การแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า โจทก์มอนอ่านใจให้นาขบปรีซญา อินราเชน และบรีนาบีบะพงษ์ ปั๊มยาซิว คำเนินคดีแทน ปรากฏความหนังสือมอบอำนาจเอกสารหมาย จ.1

โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดตามกฎหมายประเทศไทยและสารบัญสิ่งคู่ไปร์ มีนาบกุน ชิก ของ สัญชาติเกาหลี ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นหนึ่งในกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ ปรากฏความหนังสือรับรองนิติบุคคลเอกสารหมาย จ.2

ในประเทศไทยโจทก์ได้มอบให้บริษัทเอ เอส ที(ไทยแลนด์) จำกัด โดยนายอลองกรณ์ ถุงกระหาร เป็นตัวแทนรับผิดชอบในการขาย ให้บริการ ดังตัวแทนจำหน่ายสินค้าประเภทคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์เสริม แจ้งภาวะตลาด และติดตามท่วงหนี้ให้โจทก์

ส่วนจำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด และจำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชน์จำกัด ตามกฎหมายประเทศไทย ปรากฏความหนังสือรับรองเอกสารหมาย จ.3 และ จ.4 จำเลยที่ 2 เป็นบริษัทแม่ของจำเลยที่ 1 โดยถือหุ้นในบริษัท เอ็ม.อินฟอร์เมชั่น เทคโนโลยี จำกัดจำนวน 99.99 เปอร์เซ็นต์ และบริษัทนี้ถือหุ้นจำนวน 199,995 หุ้น จากจำนวนหุ้นทั้งหมด 500,000 หุ้น ในบริษัทจำเลยที่ 1 ปรากฏความต้องการถือหุ้น เอกสารหมาย จ.27 และ จ.28 เมื่อประมาณปี 2539 โจทก์แต่งตั้งจำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าของโจทก์ในประเทศไทย โดยจำเลยที่ 1 ต้องซื้อสินค้าจากโจทก์ซึ่งมีวิธีปฏิบัติในการซื้อขายคือ สำนักงาน เอ เอส ที ไทยแลนด์ ซึ่งเป็นตัวแทนของโจทก์จะส่งรายการสินค้าใหม่พร้อมราคาและใบเสนอราคาไปให้จำเลยที่ 1 ผู้จำเลยที่ 1 ต้องการซื้อ ก็จะตกลงราคากับตัวแทนโจทก์ และทำใบสั่งซื้อให้ตัวแทนของโจทก์ส่งไปยังโจทก์ในประเทศไทยและสารบัญสิ่งคู่ไปร์ โจทก์ก็จะเตรียมสินค้าให้บริษัทเบอร์ลิงตัน แอดร์ เอ็กซ์เพรส ทีพีอี จำกัด

จัดส่งสินค้าทางอากาศให้จำเลยที่ 1 โดยกำหนดระยะเวลาชำระราคาสินค้าให้โจทก์ ในประเทศไทยและสารบัญสิ่งคู่ไปร์ภายใน 45 วัน หรือกรณีข้าราชการลาภัยใน 60 วัน นับแต่จำเลยได้รับมอบสินค้าแต่ละรายการ ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนสิงหาคม 2540 จำเลยที่ 1 สั่งซื้อสินค้าจากโจทก์หลายครั้งตามใบสั่งซื้อ

หรือคำสั่งซื้อหมายเลข 90117,90112, 90118, 90133, 90134, 90135, 90136 และ 90141 รวมเป็นเงิน 180,115 คอลลาร์สหรัฐ แต่โจทก์ให้ส่วนลดแก่จำเลยจำนวน 170 คอลลาร์สหรัฐ คงเหลือราคา 179,945 คอลลาร์สหรัฐ โจทก์ได้ส่งสินค้าให้จำเลยที่ 1 แล้วตามใบนำสั่งและใบกำกับภาษีของโจทก์หมายเลข 12325, 12326, 12327, 13035, 13036, 13037, 13080 และ 13634 ตามลำดับ ดัง

ปรากฏตามใบสั่งซื้อ ในสั่งขาย ในกำกับสินค้า ในรายการบรรจุหินห่อ ในนำส่ง ในกำกับภาษี ในอนุมัติราคាបิเศษ และใบตราสั่งทางอากาศ พร้อมคำเปลี่ยนเอกสารหมาย จ.6 ถึง จ.13

เมื่อถึงกำหนดชำระราคา จำเลยที่ 1 ชำระราคาให้โจทก์เพียงบางส่วน เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2540 เป็นเงินจำนวน 20,000 ดอลลาร์สหรัฐ คงเหลือชำระ 159,945 ดอลลาร์สหรัฐ ปรากฏตามรายการบัญชีสูญหนี้ค้างชำระ และรายการสรุปยอดจำนวนเงินค้างชำระ เอกสารหมาย จ.5 และ จ.15

โจทก์ทวงถามให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินที่ค้างเรื่อยมา แต่จำเลยที่ 1 เพิกเฉย โจทก์จึงให้ทนายความในประเทศไทยส่งหนังสือทวงถามถึงจำเลยที่ 1 ซึ่งได้รับแล้ว ปรากฏหนังสือทวงถาม และใบตอบรับในประเทศไทยเอกสารหมาย จ.19 ภายหลังจำเลยที่ 1 ได้ติดต่อทนายความของโจทก์โดยยื่นข้อเสนอเป็นหนังสือลงวันที่ 5 พฤษภาคม 2541 ขอขยายระยะเวลาชำระเงิน และขอให้หักถอนลบหนี้

แต่โจทก์ให้ทนายความมีหนังสือลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2541 แจ้งปฏิเสธจำเลยที่ 1 เพราะเห็นว่าไม่สามารถยอมรับการขอขยายระยะเวลาชำระเงินได้ และไม่มีหนี้ที่จำเลยที่ 1 ของหักถอนประกายหนังสือเอกสารหมาย จ.24 หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 ก็ไม่ชำระหนี้ที่ค้างให้โจทก์ มีการซื้อขายสินค้าดังกล่าว

จำเลยที่ 2 ออกหนังสือคำประกันการชำระค่าสินค้าของจำเลยที่ 1 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2539 ในวงเงิน 200,000 ดอลลาร์สหรัฐ ให้โจทก์เป็นผู้รับประโยชน์ ตามหนังสือคำประกันเอกสารหมาย จ.18 เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ชำระเงิน โจทก์ได้ให้ทนายความมีหนังสือทวงถามไปยังจำเลยที่ 2 แต่จำเลยที่ 2 เพิกเฉย

จำเลยทั้งสองน้ำสืบว่า ก่อนสั่งซื้อสินค้าดังนี้ จำเลยที่ 1 เคยสั่งซื้อสินค้าจากโจทก์โดยชำระเงินผ่านธนาคารด้วยวิธีเปิดเดตเตอร์อฟเครดิต ปกติการสั่งซื้อสินค้าของจำเลยที่ 1 จะมีนายจุดดีส กรุณางาน กกิจ ซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อลงลายมือชื่ออนุมัติการสั่งซื้อทุกครั้ง แต่ในครั้งในสั่งซื้อ เอกสารหมาย จ.6 ถึง จ.14 ของโจทก์มิเพียงชุดเดียวคือ เอกสารหมาย จ.6 ที่มีลายมือชื่อของผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ

ถ้าการสั่งซื้อตามชุดในจัดซื้อเอกสารหมาย จ.6 ถึง จ.14 ไม่ใช่การสั่งซื้อของจำเลยที่ 1 เป็นไปได้ว่าพนักงานฝ่ายจัดซื้อของจำเลยที่ 1 ซื้อสินค้านั้นเองโดยทำในนามของจำเลยที่ 1

จำนวนที่ 2 ไม่เกี่ยวข้องกับจำนวนที่ 1 จำนวนที่ 2 เป็นบริษัทแม่ของบริษัท เอ็น.อินฟอร์เมชัน เทคโนโลยี จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทแม่ของจำนวนที่ 1

พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยเป็นข้อแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ จำนวนทั้งสองอุทธรณ์ว่า หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ที่มีมอบอำนาจให้นายปรีชาญา อินราชิน และ นายปิยะพงษ์ ปัจมาชีวะ พ่องและคำเนินคดีนี้นั้น ขณะเขียนฟ้องคดี ยังมิได้ปิดอาการแสดงปีให้ครบถ้วนตามประมวลรัษฎากร มาตรา 118

จึงไม่มีผลเป็นการมอบอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย แม้ในระหว่างพิจารณาโจทก์จะ ยังส่งหนังสือมอบอำนาจเอกสารหมายเลข จ.1 ที่ปิดอาการแสดงปีครบถ้วนถูกต้องแล้ว ก็เป็นการ กระทำภายหลังการเขียนฟ้องคดีแล้ว นายปิยะพงษ์จึงไม่มีอำนาจลงนามในคำฟ้องแทนโจทก์ได้ คำ ฟ้องจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายขึ้น

เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่จำนวนทั้งสอง ไม่ได้เดียงฟังได้ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลตาม กฎหมายของประเทศไทยสิ่งใด มีนายคุณ ชิค ซอย เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ นายคุณ ชิค ซอย ลงลายมือชื่อมอบอำนาจให้นายปรีชาญาและนายปิยะพงษ์ฟ่องและคำเนินคดีด้าน เอกสารหมายเลข จ.1 หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวทำขึ้นในต่างประเทศ

มีโนตรีปันลิกแห่งนอร์เวย์ ประเทศไทย ซึ่งเป็นสถานที่ที่นาย คุณ ชิค ซอย มีภูมิลำเนา รับรองลายมือชื่อของผู้มีอำนาจ และมีสถานที่อยู่ในประเทศไทย หนึ่งว่าตราประทับและลายมือชื่อของเสมียนเคาน์ตี้แห่งเคาน์ตี้อเรนจ์ นอร์เวย์ แห่งเคาน์ตี้อเรนจ์ นอร์เวย์ ซึ่งลงชื่อรับรองลายมือชื่อและตราประทับของโนตรีปันลิกดังกล่าวว่าเป็น ตราประทับและลายมือชื่อที่แท้จริง ย้อนถอยได้ว่าหนังสือมอบอำนาจตามเอกสารหมายเลข จ.1 ได้ทำ ขึ้นอย่างถูกต้องตามกฎหมายของประเทศไทยแล้ว จึงไม่อยู่ในบังคับที่ต้องปิดอาการ แสดงปีตามประมวลรัษฎากร

ดังนั้น แม้ขณะเขียนฟ้องคดีนี้หนังสือมอบอำนาจตามเอกสารหมายเลข จ.1 จะมิได้ปิด อาการแสดงปี การมอบอำนาจก็มีผลตามกฎหมาย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ อุทธรณ์ของจำนวนทั้ง สองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำนวนที่ 1 ซื้อสินค้าและรับสินค้าตามฟ้องจากโจทก์ หรือไม่

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ว่า ในเอกสารใบสั่งชี้อิเมจของการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ลงไว้ทั้งโจทก์ไม่ได้นำผู้สั่งสินค้าให้แก่จำเลยที่ 1 มาเบิกความยืนยัน จึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งแหล่งรับสินค้าตามพื้องไปจากโจทก์นั้น

เห็นว่า สัญญาซื้อขายสินค้าตามพื้องย่อมมีผลสมบูรณ์เมื่อคู่สัญญาได้ตกลงที่จะซื้อและขายต่อกัน โดยไม่ต้องมีหลักฐานหรือเอกสารใด ๆ ในสั่งชี้อิเมจเอกสารที่ประกอบให้เห็นเจตนาของผู้ซื้อและผู้ขายว่าต้องการซื้อและขายสินค้าโดยน้าง แม้ในสั่งชี้อิเมจเอกสารหมาย จ.6 ถึง จ.13 ที่โจทก์อ้างเป็นพยานจะระบุชื่อนายยปรยง สนธินา หรือนายจุลศิลป์ กรุณานนทกิจ เป็นผู้สั่งซื้อ และมีลายเซ็นที่ไม่มีลายมือชื่อของบุคคลที่ถูกระบุชื่อลงไว้ด้าน แต่ก็ได้ความว่าในช่วงเวลาที่สั่งซื้อสินค้าดังกล่าว นายยปรยงก็ หรือนายจุลศิลป์ก็ ก็ยังเป็นผู้บริหารหรือผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อของจำเลยที่ 1 อญช่องนกจากใบสั่งซื้อแล้ว โจทก์ยังอ้างส่งเอกสารใบสั่งขาย ในกำกับสินค้า ในรายการบรรทุกห้อ ในน้ำส่าง ในกำกับภายนี้ และใบตราสั่งทางอากาศ ของสินค้าตามใบสั่งชี้อิเมจฉบับตามเอกสารหมาย จ.6 ถึง จ.13 ด้วย โดยเฉพาะใบตราสั่งทางอากาศทุกฉบับจะระบุชื่อและที่อยู่ผู้รับสินค้า คือจำเลยที่ 1 ระบุรายละเอียดของเที่ยวบินและวันที่ โดยมีนายปียะพงษ์ ปัฒชาชีวะ ผู้รับมอบอำนาจโจทก์ นายอลงกรณ์ ศุภะนรรหาร ผู้จัดการสำนักงานด้านแทนของโจทก์ในประเทศไทย และนายว่อง ชิง ໄท ผู้จัดการฝ่ายบัญชีของโจทก์ นาเบิกความประกอบและยืนยันว่า จำเลยที่ 1 ได้สั่งซื้อและได้รับสินค้าดังกล่าวจากโจทก์ไปแล้วจริง โดยเฉพาะนายปียะพงษ์ซึ่งได้รับมอบหมายจากโจทก์ให้ทวงถามจำเลยทั้งสองให้ชำระหนี้ก่อนฟ้องคดีนี้เบิกความว่า นายจำเริญ วงศ์ปีชนันทกุล กรรมการของจำเลยที่ 1 ได้เกยโทรศัพท์ไปติดต่อกับนายปียะพงษ์ขอผ่อนผันการชำระหนี้ของจำเลยที่ 1

นายปียะพงษ์แนะนำให้ทำเป็นหนังสือ ต่อมาจึงเลยที่ 1 ที่ได้ทำเป็นหนังสือตามเอกสารหมาย จ.12 ขอผ่อนผันยืดเวลาชำระหนี้ตามพื้องอອกไป ซึ่งจำเลยทั้งสองก็มิได้นำสืบภาคถัดเอกสารหมาย จ.21 โดยจำเลยทั้งสองมีเพียงนายสมเกียรติ ชูเกิร์ดิติตรหรา ลูกเขยของจำเลยที่ 1 นาเบิกความเป็นพยานเพียงปากเดียวว่า ในสั่งชี้อิเมจเอกสารหมาย จ.6 ถึง จ.14

มีใบสั่งชี้อิเมจเอกสารหมาย จ.6 เพียงฉบับเดียวที่ลงลายมือชื่อของผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อ นอกนั้นไม่มีผู้ลงลายมือชื่อ อาจเป็นไปได้ว่าพนักงานของจำเลยที่ 1 เป็นผู้สั่งซื้อสินค้าเอง โดยทำในนามของจำเลยที่ 1 ซึ่งเห็นได้ว่ามีเหตุผลและน้ำหนักให้รับฟังน้อยกว่าพยานหลักฐานของโจทก์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 ซื้อสินค้าและรับสินค้าตามพื้องไปจริง และซึ่งถูกชำระราคาสินค้า เมื่อเงิน 159,945 คอลลาร์สหรัฐฯ จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบค่าสินค้าดังกล่าวแก่โจทก์

**ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า จำเลยที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ค่าสินค้าของ
จำเลยที่ 1 ต่อโจทก์หรือไม่**

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 2 ได้ให้การปฏิเสธชัดแจ้งว่า ลายมือชื่อในหนังสือค้ำประกัน ไม่ใช่ลายมือชื่อของกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 2 และตราประทับก็ไม่ใช่ของจำเลยที่ 2 ที่ได้จดทะเบียนไว้ จึงเป็นหน้าที่นำสืบของโจทก์ แต่โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมาขึ้นว่า ลายมือชื่อผู้ค้ำประกันที่ลงไว้ในหนังสือค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.18 เป็นลายมือชื่อของกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยที่ 2 และรอยตราที่ประทับพร้อมกับลายมือชื่อดังกล่าวเป็นรอยตราที่ประทับของจำเลยที่ 2 จึงพึงไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกันจำเลยที่ 1 ตามที่พ้องนั้น เห็นว่า โจทก์มีนายปีระพงษ์ผู้รับมอบอำนาจของโจทก์มาเบิกความขึ้นว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกัน การชำระหนี้ของจำเลยที่ 1 ในวงเงิน 200,000 долลาร์สหรัฐ ตามหนังสือค้ำประกันเอกสารหมายเลข จ.18

ในหนังสือค้ำประกันดังกล่าวลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2539 มีนายอุเทน พิสุทธิพง
และนายสุรเดช มุขยางกูร ลงชื่อร่วมกันและประทับตราชื่นมิลักษณะตัวอักษรชื่อของจำเลยที่ 2 ทั้ง
ภาษาไทยและภาษาอังกฤษอยู่ในกรอบสีเหลืองผืนผ้า ตามหนังสือรับรองของนายทะเบียนเอกสาร
หมายเลข จ.23

ปรากฏว่าในช่วงระยะเวลาที่ทำหนังสือดังกล่าว ทั้งนายอุเทนและนายสุรเดชนี้ชื่อเป็นกรรมการ
ของจำเลยที่ 2 ซึ่งข้อบังคับของจำเลยที่ 2 ในเรื่องชื่อและกรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทน
จำเลยที่ 2 ในขณะนั้นตามเอกสารหมายเลข จ.23 คือ กรรมการสองคนลงลายมือชื่อร่วมกันและ
ประทับตราสำคัญของจำเลยที่ 2 โดยไม่มีข้อจำกัดอำนาจของกรรมการ

เมื่อจำเลยที่ 2 ไม่มีพยานหลักฐานมาสืบถellungว่า ตราประทับที่ปรากฏใน
หนังสือค้ำประกันเอกสารหมายเลข จ.18 ไม่ใช่รอยตราประทับของจำเลยที่ 2 ข้อเท็จจริงข้อนี้ได้
ตามที่โจทก์นำสืบว่า หนังสือค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.18 มีกรรมการของจำเลยที่ 2 ลงลาย
มือชื่อร่วมกันและประทับตราสำคัญของจำเลยที่ 2 ถูกต้องตามข้อบังคับของจำเลยที่ 2 ที่ได้จด
ทะเบียนไว้ หนังสือค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.18 ย่อมผูกพันจำเลยที่ 2 รับผิดชอบได้ว่า จำเลยที่ 2
เป็นผู้ค้ำประกันการชำระค่าสินค้าของจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ตามที่พ้อง จำเลยที่ 2 จึงต้องรับผิดชอบ
จำเลยที่ 1 ต่อโจทก์

ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบค่าเสื่อมที่ต้องชำระพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์นั้น ขอบแล้ว อุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองทุกข้อฟังในชื่น

พิพากษายืน ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์จำนวน 20,000 บาท แทนโจทก์

นายสุวัฒน์ วรรธนะหทัย

นายเสริมศักดิ์ ผลัดธูระ

นายไชยวัฒน์ สัตยาประเสริฐ

ลงวันที่ 16 กรกฎาคม 2544 : ถ่านเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2544

สำเนาอิงค์ค่าศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง : คดีหมายเลขแดงที่ กก.
261/2542

ให้นักศึกษาวิเคราะห์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็นกรณีศึกษานี้

